

Camps remodela el Consell per

MANUEL MUÑOZ

La remodelació del Consell de Francesc Camps estava cantada. Especialment des que la victòria del PSOE en les eleccions generals va deixar al carrer Juan Cotino, qui ocupava la delegació del Govern al País Valencià després de renunciar a la Direcció General de la Policia. Cotino, molt amic de Camps i membre —com ell— de l'anomenat sector cristià del Partit Popular, no podia anar a l'atur polític. Potser la sorpresa —relativa si més no— ha estat el fet que es faça càrrec d'Agricultura, Pesca i Alimentació, departament que no estava associat a la seua trajectòria política, centrada en el món de la seguretat pública des que assumí la regidoria de Policia a l'Ajuntament de València el 1991.

D'altra banda, la incorporació del ja exrector de la Universitat Politècnica de València Justo Nieto, des de fa temps en el veïnatge polític del PP, també era previsible, encara que sense saber quin seria el moment en què es concretaria. I és molt coherent que, amb la seua nova Conselleria d'Empresa, Universitat i Ciència, assumisca el control d'Indústria, que perd el zaplanista Miguel Peralta. Menys esperada ha estat la incorporació de Milagrosa Martínez, exalcaldessa de Novelda, a la cartera de Turisme. Amb tot, però, l'aparició d'un departament d'aquesta matèria no és sorprenent després que les darreres campanyes han suposat una important reducció de l'activitat en aquest sector, decisiu per a l'economia valenciana.

Però la novetat autèntica de la remodelació ha estat que, contra tot pronòstic, els consellers afins a l'exministre de Treball i expresident de la Generalitat, Eduardo Zaplana, no han sortit del Consell. Així, Alicia de Miguel, que en els moments més intensos de la lluita interna s'havia destacat amb declaracions virulentes a favor dels zaplanistes, ha estat confirmada com a titular de Benestar Social. Miguel Peralta deixa Indústria, Comerç i Turisme per fer-se càrrec de Justícia i Administracions Públiques, departament que abandona Víctor Cam-

“Camps actua cada dia més com el Wotan de Wagner, esclau dels pactes i els compromisos, i allunyant-se dels seus desitjos. En un primer moment Esteban González Pons va semblar escenificar un cert impuls valencianista. Els fets posteriors han desmentit aquesta possibilitat, en part per les pressions de Zaplana a Madrid, en part per oportunisme polític”

pos, home de confiança del president de la Diputació de Castelló i provincial del partit, Carlos Fabra, ascendit a vicepresident. Qui sembla haver estat més desplaçada és Gema Amor, que perd Agricultura, Pesca i Alimentació per anar a una conselleria sense cartera, que s'anomena de Cooperació i Participació.

Així, la principal lectura de la crisi és que Camps ha fet les incorporacions que tenia previstes, però sense executar l'altra part de la previsió del canvi: destituir els consellers zaplanistes. El manteniment d'aquests intenta ser una mostra de bona voluntat front al sector de Zaplana per tal d'aconseguir una pau interna al PP valencià que cada dia semblava més lluny, però que ha trobat una certa escenificació en l'entrevista que celebraren dimecres 1 de setembre el vicepresident Campos i el síndic del Grup Popular a les Corts, Serafín Castellano, amb la intenció de normalitzar les relacions després de l'absència de 17 diputats zaplanistes en el pla en què el conseller d'E-

conomia i Hisenda, Gerardo Camps, presentava el pla d'inversions de la Generalitat.

El sacrifici:

Però Camps no sols ha fet renúncies per passiva, com és el cas de mantenir els zaplanistes, sinó també per activa. La caiguda més cridanera és la del fins ara superconseller de Cultura, Educació i Esport, Esteban González Pons, qui intercanvia competències amb Alejandro Font de Mora, qui, al seu temps, deixa de ser conseller portaveu. González Pons, íntim amic de Camps i peça fonamental del Consell de Camps, deixà el seu important lloc de portaveu del PP al Senat —quan el partit encara governava— per venir a la política valenciana. Però aquest és l'element campista vist amb menys simpatia pels zaplanistes, que desitjaven la seua sortida del Consell. Els més propers a González Pons interpreten que ha fet un sacrifici en renunciar a Cultura, en favor de la pau interna. Pel que fa a la resta, tot queda com estava.

La incògnita és si tot això aprofitarà realment per pacificar el partit, ja que, per exemple, a Alacant, l'enfrontament entre zaplanistes i campistes no sols no ha minvat sinó que creix amb espectaculars baralles públiques a l'Ajuntament de la capital alacantina.

Siga com siga, el manteniment dels tres consellers de Zaplana, garanteix —sembla— la tranquil·litat, almenys fins que passen el congrés nacional, a principis d'octubre, i el regional, a finals de novembre. Però s'han produït uns altres problemes. Un símptoma que la idea inicial era prescindir d'aquests és que ara en són tres els consellers sense cartera, ja que la llei limita a 10 els membres del Consell de la Generalitat Valenciana amb competències adscrites. És difícil defensar que Cooperació i Participació no són realment competències. O que no ho és el càrrec de portaveu, especialment quan el conseller anterior ho era amb totes les conseqüències.

Aquesta és la raó per la qual el Partit Socialista del País Valencià ha parlat de

contenir la rebel·lió zaplanista al PP

Francesc Camps presideix la primera reunió del nou Consell, amb Victor Campos, a la seua dreta, com a nou vicepresident, i Gerardo Camps, a la seua esquerra, com a gran home de confiança. La quota zaplanista continua present.

“frau de llei” a propòsit del nou Consell de Camps. Els socialistes defensen que amb una decisió firmada per un d'aquests consellers o amb l'adscripció d'una Direcció General, s'hauria consumat la il·legalitat manifesta. Per això s'espera que el PP propose en poc temps una reforma de la llei de govern valencià.

El Consell més nombrós:

El cert és que, amb aquestes mesures fruit de la necessitat política, Camps ha acabat nomenant el Consell de la Generalitat Valenciana més nombrós de la història autonòmica. Finalment, la tendència natural de la política a la inflació de càrrecs pot més que les intencions expressades pels polítics. Primer fou, no sols Zaplana sinó tot el PP, qui l'any 1995 arribà als governs autonòmics amb promeses d'austeritat i reducció de càrrecs front a la tendència dels socialistes a la despesa. Després, el propi Camps, en estar escollit president l'any passat, renuncià als vicepresidents que havia introduït Zaplana per presentar un Consell amb els 10 membres que marca la legali-

tat. Ara no sols ha recuperat els dos “sense cartera” de Zaplana, sinó que en té un de més i ha batut el rècord.

I pel que fa a la situació econòmica, les promeses d'austeritat de Zaplana ben aviat van quedar desmentides amb escàndols com ara la contractació de Julio Iglesias, el creixent dèficit de Canal 9 i el rècord històric d'endeutament del Consell, que Camps no porta camí de resoldre.

Però no és tan sols la manca d'austeritat el principal defecte del nou macroconsell de Camps. El president actua cada dia més com el Wotan de Wagner, esclau dels pactes i els compromisos, i allunyant-se dels seus desitjos. En un primer moment Esteban González Pons va semblar escenificar un cert impuls valencianista, amb gestos com la declaració d'Ares del Maestre sobre la llengua o la visita al rector de la Universitat de València, Francisco Tomás, en senyal de bona voluntat. Els fets posteriors han desmentit aquesta possibilitat, en part per les pressions de Zaplana a Madrid,

en part per oportunisme polític. L'esperit d'Ares del Maestre està paralitzat –si no mort– i les habituals reticències front als termes “País Valencià” i “llengua catalana” als estatuts de les universitats són indicatius que es manté la política de relativa hostilitat cap a aquestes institucions docents. L'entrada de Justo Nieto és, a més, una evidència de la política d'aposta per la Politècnica front a la Universitat de València i fa pensar que no millorarà gens en aquest terreny.

Pel que fa a Alejandro Font de Mora com a titular d'Educació i Cultura, sols la seua afició a la pintura i la poesia el relacionen amb aquest camp. Procedent del CDS no sembla que el nou conseller haja de recuperar el desaparegut esperit d'Ares del Maestre. Però, com a qualsevol nou Govern, –encara que aquest no ho siga molt– se li han d'atorgar 100 dies de confiança. Aquells que alguns sectors del partit no van donar a l'anterior Consell de Camps.

Manuel Muñoz és periodista